

Vēstule.

Redz kā, ir tai mūsu provincē. Kamēr tu visiem smaidi un neuzplijies ar savām domām, ar viedokli, viss ir itkā labi. Tāpat kā mūsu "Līvānu novada vēstīs" - lasot tās, liekas, ka Līvānos viss ir ideāli un glancēti. Patiešām, pie mums ir jauka daba un jauki cilvēki šeit dzīvo. Taču, tiklīdz kāds sāk parādīt savu pilsonisko aktivitāti, sāk interesēties, kas ir labs un ne tik labs, atļaujas uzrakstīt atklātu vēstuli novada domei. Tad "lielais papus un mamma", novada domes priekšniecība, ir klāt un krata ar pirkstu: "Nu, nu, nu! Kā tad jūs tā atļāvēties mums uzrakstīt atklātu vēstuli? Vai tad nevarējāt atnākt un parunāties ar mums? Ar mums taču var visu sarunāt. Jūs pat varat piedalīties dažās mūsu sēdēs, bet ne paust savas domas."

Taču rakstīt oficiālu vēstuli tās ir mūsu tiesības. Un pie tam, tas ir oficiāls dokuments, uz kuru jādot oficiāla atbilde. Tā nav tikai tāda parunāšanās runāšanas pēc.

Cienījamie novada domes kungi, šīs lietas neņemiet personiski! Arī mēs, vienkāršā tauta, esam pelnījuši lielāku cieņu un sapratni, galu galā jūs saņemat algu no mūsu nodokļu maksājumiem. Mums ir tiesības zināt, kur paliek sūri un grūti pelnītās naudas nodokļi. Tāpēc lūdzu iztiksīm bez personiskiem aizvainojumiem. Lai lietas labāk izprastu, paaugstināsim savu profesionalitāti un kompetenci, neieslēgsim demagoģijā, bet skatīsim lietas pēc būtības. Mācīsimies demokrātiju.